Frau Lederstiefel

Yvonne Bouwmeester-van Inge

Frau Lederstiefel

Het andere wandelboek

Frau Lederstiefel ontsproot uit mijn hoofd na een tocht met mijn wandelende dames. Hierna kwam ze regelmatig terug in de verhalen die ik schreef naar aanleiding van onze wandelingen. In dit boekje alle verhalen over de avonturen van de Wandeldiva's tot nu toe, begeleid door sfeervolle foto's en routebeschrijvingen.

December 2014

www.wandeldiva.nl
ISBN: 9789402128475

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand en/of openbaar gemaakt in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch, door fotokopieën, opnamen of op enige andere manier zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de auteur.

Inhoud

Voorwoord....7
Inleiding....9
1. De Nunspeter Serenade....11
2. Bericht aan de thuisblijvers....12
3. Record gesneuveld....14
4. Op avontuur met de zusters B.....16
5. Halfjaarlijkse evaluatie Europese Dameswandelbond....18
6. “Voetvolk”. Een uitstervend ras?....21
7. Hoe een voetbalvrouw (bijna) een Wandeldiva werd....24
8. De avonturen van de Wandeldiva’s....28
9. Het ritueel....31
10. “Waar moet dat heen?”....34
11. Verantwoording aan Frau Smit....37
12. “Djoeke is de naam”....39
13. Op expeditie met Frau Borkert....42
14. De wondere wereld van de FKK Spaziergarde…....45
15. Het Wapen van…….....50
16. “De Duivelsberg”....52
17. Instant soep met geschaafde truffel....56
18. “Het goede doel”....59
19. Ach zuster....62
De Diva’s doen examen!....67
Eed der Diva’s....73
Het lijflied van de Wandeldiva’s....75
“Op de plaats, rust!”....77
Beschrijving wandelroutes....79
Een woord van dank....145

Voorwoord

Wat maakt dat een groep vrouwen, vaak onbekenden voor elkaar, samenkomen om een dag (of langer!) te gaan lopen?
Dat moet te maken hebben met een hang naar contact en naar plezier. En dat is precies wat Yvonne de Diva's geeft: de drempelloze uitnodiging om mee te gaan in dat simpele genoegen dat wandelen is.

De neerslag van die wandelingen ligt hier voor je. Veel meer dan de beschrijving van de routes die Von uitstippelde voor de Diva's is het een boekje dat duidelijk maakt hoeveel goed het mensen doet om samen een stuk op te lopen. Om de tijd te nemen voor het gesprek, om de ander te ontmoeten.

Uit deze bundel van verhalen blijkt ook het creatieve talent van Von. Haar verbeeldingskracht en schrijfplezier maken dat je haar ook graag volgt in haar literaire zoektocht. Veel plezier aan de lezer die zonder blaren mag meelopen.

Met bewondering,
Ingrid van der Neut

Inleiding

De geboorte van de "Wandeldiva's"

"Hoe zal ik mijn 50e verjaardag vieren?" Op mijn 49e begon deze vraag door mijn hoofd te spelen. Gewoon aan me voorbij laten gaan, alleen met mijn eigen gezin vieren, of groots met veel bombarie? Langzaamaan kreeg het de volgende vorm: als ik nou alle vriendinnen rondom mij verzamel en zelf een uitgebreide brunch regel, dan stel ik voor om in dat jaar een paar activiteiten te ondernemen, en laat ik iedereen daarvoor ideeën inbrengen. En omdat ik een echte wandelaar ben, had ik zelf al bedacht om met een aantal vriendinnen een wandelweekend te organiseren.

En daar zat ik dan op 17 januari 2009 aan mijn eettafel, omringd door een groep vrouwen die mij na stonden. Er werd veel gegeten, gedronken en gelachen. Sommigen hadden mooie ideeën, zoals een golfmiddag, zeilmiddag of paardrijden, waar tot op heden niets van terecht is gekomen, maar soms is voorpret al leuk genoeg. Wel hebben we een workshop schilderen gevolgd bij een van de vriendinnen die kunstenaar is. En toch is er die middag, tijdens ons samenzijn, een zaadje geplant voor de club die nu niet meer weg te denken is uit mijn bestaan. Eind 2009 ging ik met twee vriendinnen, de meest ervaren wandelaars van de groep, naar Bad Iburg in Duitsland, een pittoresk stadje in het Teutoburgerwald, halverwege de Hermannsweg. Een wandelroute die ik al een keer met man en kind had ondernomen. Dit beviel de meewandelende vrouwen zo goed dat geopperd werd om dit vaker te doen. Een van hen kwam met het idee om een wandelclub te starten, om een keer per maand een wandeltocht te organiseren in Nederland, en een keer per jaar een wandelweekend. We besloten om vanaf onze woonplaats, Almere, naar Bad Iburg te lopen. En ik dacht, ach, eens kijken of dat levensvatbaar is.

Begin 2010 ging de eerste rondmail de deur uit naar alle dames (het moest strikt een vrouwenclub worden, dat wel) die ik in mijn bestand had staan en van wie ik dacht dat ze wel een wandelingetje aankonden. Met zijn vieren zijn we gestart op 13 februari, we liepen van Almere Muziekwijk naar Naarden-Bussum. Twee van de dames hadden nog nooit een serieuze wandeltocht ondernomen maar

hebben zich kranig gehouden, een van hen is nog steeds een praktiserend lid ondanks haar kreukelige knieën.
Ook het vermelden waard is dat de club is uitgegroeid tot 22 leden en dat het bestaat uit een zeer gevarieerd gezelschap. De belangrijkste eigenschappen bij ons zijn op nummer 1: humor, op 2: gezond verstand en op 3: incasseringsvermogen. Verder zijn wij qua opleiding en beroep zeer divers. Om een paar voorbeelden te noemen: een dirigent, verpleegkundige, voetbalvrouw met eigen kledinglijn, postbode, logopedist met eigen praktijk, de eerder genoemde kunstenaar, verkoopster witgoed, lerares, studente, uitgever van een medisch maandblad, welzijnswerker enz. Sommigen van ons zijn gescheiden, sommigen weduwe, en een aantal nog lekker ouderwets getrouwd. Er zijn dames met, en dames zonder kinderen. Onze leeftijden variëren tussen de 49 en 64 jaar, sommigen van ons zitten behoorlijk in de overgang, een aantal (de singles onder ons) is met haar tweede jeugd bezig.

En waarom nu dit boek, tenslotte worden er al oeverloos veel wandelboeken geschreven. Ik ging er af en toe een stukje over schrijven en mailde die dan, na de desbetreffende tocht, aan de dames door, en dat viel in goede smaak. Er werden onderweg ook mooie foto's geschoten en die werden rondgemaild ter illustratie. Een aantal vond dat hier wel een boek van mocht komen. En hier zit ik nu de geboorte van de "Wandeldiva's" uit te schrijven. Onze tocht naar Bad Iburg zit erop en Durbuy komt in zicht. We hebben er ruim 450 km op zitten, de tussendoortjes niet meegerekend. Op naar het zuiden, nu zijn de Belgen aan de beurt!

1. De Nunspeter Serenade

Dit gedicht is ontstaan naar aanleiding van een van onze eerste tochten. De meesten waren nog startende wandelaars, en de temperatuur was rond de 30 graden, vandaar bij wijze van uitzondering een korte route.

"De Nunspeter Serenade"

Staande voor een leeg terras moest de koffie wachten.
Wij stapten dra met noeste pas langs stille bomenschachten.
Gesprekken galmden over en weer, de woorden raakten nooit op.
Een goedbedoelde komische sneer werd vanzelf een schalkse mop.

De zon beroerde het blote vlees, wij kregen jonge blosjes.
De mannen, zij kwamen langsgefietst, en vielen voor ons als bosjes.
Na welverdiend verpozen, een broodje en een slok.
Kreeg een van onze dames een bloederige sok.

Van het goede hout gesneden, voorwaarts met strijd en lust.
Ging deze statige dame alsnog vooruit, zeer zelfbewust.
En aan het einde van de tocht was daar onze beloning.
Het eens verlaten terras was open voor bewoning.

Genietend van taart en een bakje troost bespraken wij het leven.
En toen elkaar, en dachten; het leven duurt maar even.
Wij maken er het beste van al stappend door de tijd.
De buitenlucht, de zon en het bos, zo raak je de tijd even kwijt.

2. Bericht aan de thuisblijvers

Met gepaste trots, en na exacte meting van mijn km-wieltje, kan ik jullie mededelen dat de aanwezige dames gisteren 26 km hebben afgelegd!
Ietie met de verkeerde schoenen, Mieke met een 'foute' onderbroek en Marian met een schuursponsje in haar schoen.

Na een valse start waarbij Marian in de eerste kilometer de bibbers in de benen kreeg (opgelost door haar even rustig op een bankje de broodnodige calorieën naar binnen te laten werken), ging zij er in marstempo vandoor. Mieke kreeg daarna net nog in de bebouwde kom zeer hoge nood en had bijna een loos vissertje de dag van zijn vissersbestaan bezorgd. Nood breekt wetten uiteraard, maar we hebben Mieke toch maar even gewaarschuwd voor de risico's van het outdoorsporten.

Het was werkelijk prachtig weer, we waren te warm ingepakt, nekken en konen raakten lichtelijk verbrand, water was binnen no time op. Ook op vriendelijk verzoek was water niet bij te vullen bij de plaatselijke bevolking. Want daar begint men niet aan daar op het platteland, stel je voor, sta je daar de hele dag flesjes bij te vullen aan die stoet met wandelaars… nee, dit water uit de tuinslang was voor de tuin! Ons werd gesommeerd om snel verder te lopen, en we dropen al mopperend af.

Gelukkig kwamen we in Terschuur een café tegen, 'Hans z'n Grietje' genaamd, waar we even het gewicht van de voeten konden halen. Eindelijk wat drinken, en brainstormen over of we beter een zangkoor of cabaretgroepje konden opzetten, en, niet onbelangrijk, de waterflessen bijvullen.
Daarna was het weer tijd om de tocht voort te zetten. De laatste kilometers werden de dames wat stiller (ik vermoedde een lichte aversie jegens mijn aanwezigheid maar dat kon aan mij liggen...) en het tandvlees kwam bijna in zicht toen we station Nijkerk aan de horizon ontwaarden. Ja, we hadden het gered, in euforische (sorry Marian, bekt toch lekkerder dan eufore) stemming namen wij plaats in de gouden koets van Ietie.

Nou dames, ik hoop dat jullie een volgende keer nog mee willen, en ik beloof dat we deze afstand niet zullen overschrijden. Calamiteiten, omleidingen en natuurrampen uitgezonderd, want nood breekt nou eenmaal wetten.

3. Record gesneuveld

Vandaag, zondag 11 maart 2011, had ik de eer om met twee “Die-Hards” op stap te mogen. Nooit eerder heb ik twee dames zo zonder morren en klagen fluitend 28 km zien lopen, ik was zeer onder de indruk. En wat heb ik ze goed leren kennen, ik ben vereerd.

Het was een tocht met hoogte- en dieptepunten, op het therapeutische af. Wij beleefden groepsvisioen na groepsvisioen waardoor we als het ware in een trance terechtkwamen. Wij ontwaarden groteske uilen, verbodsborden, reuze frietzakken, warme appeltaart en gedenkstenen met onze naam erop. Ik kreeg een spoedcursus loslaten en gevoelsvolging, mijn therapeuten (een dame zonder grijsschakering in heur haar en een gezond groenogende deerne) hebben mij op meerdere kanten van de waarheid gewezen. Het moet gezegd, mijn brein sputterde wel wat tegen want wat mijn gevoel zei was niet altijd de waarheid.

Wij schampten “Kruishaar” en doorkruisten “Zwartbroek”, lieten ons verwennen in Terschuur door blonde Greet uit Rotterdam. Daar waren wij zeer aan toe, want door eerdere traumatische ervaringen van enkele bewoners (wandelaars op hun erf!) waren wij genoodzaakt om 3 km om te lopen. Wie o wie heeft dit toch op zijn geweten…
Wij hebben ons “for the record” laten vereeuwigen als drie rode duivelinnen op het terras van de dorpskroeg, ja, berg je maar voor de wandelaar!

Ik sluit af met de volgende woorden:

Wat moest ik zonder jullie, het leven was dan kaal.
En niemand om te spreken over waar ik zo van baal.

Wat houd ik toch van jullie allen, en jullie wijze vrouwentaal.
Zo gaat tenminste mijn fantasie niet met alles aan de haal.

Soms voel ik mij genageld aan de levensmoede paal.
Maar dan denk ik aan onze tochten, dit is gelukkig niet de laatste maal.

Nu sluit ik af, want anders wordt het maar banaal.
Daarbij besef ik, ‘k ben uitgeput op woorden eindigend op “aal”.